Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 23 maj 2019*

”Konkurrens – Konkurrensbegränsande samverkan – Marknaden för återvinning av blybatterier för bilar – Beslut varigenom en överträdelse av artikel 101 FEUF konstaterats – Samordning av inköpspriser – Böter – Punkt 26 i 2006 års tillkännagivande om samarbete – Punkt 37 i riktlinjerna för beräkning av böter – Obegränsad behörighet”

I mål T-222/17,

Recylex SA, med säte i Paris (Frankrike),

Fonderie et Manufacture de Métaux SA, med säte i Bryssel (Belgien),

Harz-Metall GmbH, med säte i Goslar (Tyskland),

företrädda av M. Wellinger, S. Reinart och K. Bongs, advokater,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av I. Rogalski, J. Szczodrowski och F. van Schaik, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om nedsättning av det bötesbelopp som sökandena påförts genom kommissionens beslut C(2017) 900 final av den 8 februari 2017, angående ett förfarande enligt artikel 101 FEUF (ärende AT.40018 – Återvinning av bilbatterier),

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av ordföranden A. M. Collins (referent), samt domarna M. Kancheva och R. Barents,

justitiesekreterare: handläggaren N. Schall,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 15 november 2018,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom [1]

Bakgrund till tvisten

1 Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux SA och Harz-Metall GmbH (nedan gemensamt kallade sökandena eller Recylex), är företag med säte i Frankrike, Belgien, respektive Tyskland, och verksamma inom produktion av återvunnet bly och andra material (polypropen, zink och särskilda metaller).

2 Genom beslut C(2017) 900 final av den 8 februari 2017, om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF (ärende AT.40018 – Återvinning av bilbatterier) (nedan kallat det angripna beslutet), konstaterade Europeiska kommissionen att det skett en överträdelse av artikel 101 FEUF inom sektorn för inköp av förbrukade blybatterier för bilar för tillverkning av återvunnet bly. Fyra företag eller företagskoncerner, nämligen, för det första, Campine NV och Campine Recycling NV (nedan gemensamt kallde Campine), för det andra, Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH och Société de traitement chimique des métaux SAS (nedan gemensamt kallade Eco-Bat), för det tredje, Johnson Controls, Inc., Johnson Controls Tolling GmbH & Co. KG och Johnson Controls Recycling GmbH (nedan gemensamt kallade JCI), och för det fjärde, Recylex, deltog i denna överträdelse under perioden från och med den 23 september 2009 till och med den 26 september 2012 (skäl 1 och 2, artikel 1.1 i det angripna beslutet).

3 Kommissionen anser att den aktuella överträdelsen utgör en enda och fortlöpande överträdelse, och består i ingångna avtal eller samordnade förfaranden i Belgien, Tyskland, Frankrike och Nederländerna. Överträdelsen innebar att de fyra företag eller företagskoncerner som avses i punkt 2 ovan samordnande sina beteenden beträffande inköpspriset på blybatterier för bilar för tillverkning av återvunnet bly (skäl 1 och 2, artikel 1.1 i det angripna beslutet).

Det administrativa förfarande som föregick det angripna beslutet

4 Det administrativa förfarandet inleddes till följd av en begäran om immunitet, i den mening som avses i kommissionens tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 298, 2006, s. 17, nedan kallat 2006 års tillkännagivande om samarbete), vilken ingetts den 22 juni 2012 av JCI. Den 13 september 2012 beviljade kommissionen nämnda företag villkorad immunitet, i enlighet med punkt 18 i ovannämnda tillkännagivande (skäl 29 i det angripna beslutet).

[*utelämnas*]

6 Eco-Bat och Recylex ingav den 27 september 2012, respektive den 23 oktober 2012, en begäran om immunitet, alternativt nedsättning av bötesbeloppet i enlighet med 2006 års tillkännagivande om samarbete. Den 4 december 2012 ingav Campine en begäran om nedsättning av bötesbeloppet i enlighet med nämnda tillkännagivande (skäl 31 i det angripna beslutet).

[*utelämnas*]

10 Genom skrivelse av den 24 juni 2015 underrättade kommissionen Eco-Bat och Recylex om sin preliminära slutsats att de bevis som dessa företag lämnat hade ett betydande mervärde i den mening som avses i punkterna 24 och 25 i 2006 års tillkännagivande om samarbete, och att kommissionen således avsåg nedsätta det bötesbelopp som de skulle komma att påföras. Genom en skrivelse av

1 Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen anser bör publiceras.

samma datum informerade kommissionen även Campine om sin preliminära slutsats att Campine inte uppfyllde villkoren för att kunna beviljas nedsättning av bötesbeloppet enligt 2006 års tillkännagivande om samarbete (skäl 33 i det angripna beslutet).

[*utelämnas*]

13 Den 8 februari 2017 antog kommissionen det omtvistade beslutet, vari den bland annat klandrade Recylex för att ha deltagit i den överträdelse som avses i punkt 3 ovan från och med den 23 september 2009 till och med den 26 september 2012, och ålade Recylex solidariskt betalningsansvar för böter till ett belopp om 26 739 000 euro.

Rättslig bedömning

[*utelämnas*]

Den fjärde grunden, avseende en felaktig tillämpning av punkt 26 i 2006 års tillkännagivande om samarbete med avseende på Eco-Bats samarbete

136 Genom den fjärde grunden har Recylex gjort gällande att Eco-Bat inte uppfyllde sin skyldighet att samarbeta i den mening som avses i punkt 12 a och c i 2006 års tillkännagivande om samarbete, samt punkt 24 i tillkännagivandet. Recylex anser att eftersom de kumulativa villkor som anges i artikel 12 a–c i nämnda tillkännagivande måste vara uppfyllda för att ett företag ska kunna beviljas nedsättning av bötesbeloppet, kunde Eco-Bat inte beviljas sådan nedsättning. Härav följer således att Recylex inte var det andra företag som lämnade bevis med betydande mervärde, utan det första företag som lämnade sådana bevis. Kommissionen gjorde sig därmed skyldig till en felaktig tillämpning av punkt 26 första stycket i 2006 års tillkännagivande om samarbete genom att ha beviljat Recylex en nedsättning i intervallet 20–30 procent, i stället för 30–50 procent.

137 Recylex har hävdat att Eco-Bat inte uppfyllde sin skyldighet att samarbeta i flera avseenden. Innan Recylex ingav sin ansökan om förmånlig behandling lämnade Eco-Bat ofullständiga och vilseledande uppgifter beträffande de medlemsstater som berördes av överträdelsen. Eco-Bat hade nämligen hävdat att överträdelsen var begränsad till Tyskland, Nederländerna och, vid enstaka tillfällen, Belgien. Dessutom hade Eco-Bat besvarat kommissionens frågor beträffande överträdelsen i Frankrike på ett undvikande sätt. Vidare hade Eco-Bat inte klarlagt den fulla omfattningen av dess företrädares deltagande i överträdelsen, vilket visar att Eco-Bat inte hade gjort seriösa efterforskningar för att kunna ge kommissionen en fullständig redogörelse för dess deltagande. Slutligen lämnade Eco-Bat vilseledande uppgifter angående den roll som en av dess företrädare spelat. Mer allmänt visade Eco-Bats svar på kommissionens begäran om upplysningar inte på en genuin samarbetsvilja.

138 Med hänsyn till att Eco-Bat inte uppfyller de föreskrivna villkoren, anser Recylex följaktligen att det har rätt till den maximala nedsättning på 50 procent som anges i det första intervallet i punkt 26 första stycket i 2006 års tillkännagivande om samarbete. Till stöd för påståendet att de bevis som Recylex lämnat hade ett betydande mervärde, har Recylex anfört i huvudsak samma argument som de som åberopats till stöd för den första och den andra grunden.

139 Vid förhandlingen uppgav Recylex att förevarande grund inte syftade till att frånta Eco-Bat den nedsättning på 50 procent som det företaget beviljats.

140 Kommissionen har uppgett att det är ostridigt mellan parterna att Eco-Bat, den 27 september 2012, var det första företaget att lämna bevis med betydande mervärde. Recylex var, den 23 oktober 2012, det andra företaget att lämna sådan bevisning. Med hänsyn till i vilken kronologisk ordning bevisen med betydande mervärde har inlämnats kan Recylex, under alla omständigheter, inte anses vara det första

företaget att lämna bevis med ett betydande mervärde, även om Eco-Bat inte ska beviljas någon nedsättning på grund av att det inte uppfyllt sin skyldighet att samarbeta enligt de villkor som anges i punkt 12 i 2006 års tillkännagivande om samarbete. Recylex invändningar om att Eco-Bat inte uppfyllt sin skyldighet att samarbeta, och dess påståenden beträffande det betydande mervärdet av de bevis som sistnämnda företag lämnat saknar således betydelse.

141 Den första frågan som uppkommer är huruvida, i ett fall där två företag har lämnat bevis med ett betydande mervärde, det företag som var det andra att lämna sådana bevis kan ersätta det första, om det visar sig att det första företagets samarbete inte uppfyller villkoren i punkt 12 i 2006 års tillkännagivande om samarbete.

142 Det ska inledningsvis erinras om att kommissionen, genom antagandet av 2006 års tillkännagivande om samarbete, har gett upphov till berättigade förväntningar, vilket den för övrigt har medgett i punkt 38 i nämnda tillkännagivande. Med hänsyn till de berättigade förväntningar som tillkännagivandet har kunnat ge upphov till hos företag som önskar samarbeta med kommissionen, är den således skyldig att följa tillkännagivandet (se, dom av den 29 februari 2016, Schenker/kommissionen, T-265/12, EU:T:2016:111, punkt 361 och där angiven rättspraxis).

143 Det ska även erinras om att eftersom förfarandet om förmånlig behandling utgör ett undantag från principen att sanktionsåtgärder ska vidtas för överträdelser av konkurrensrätten, måste dessa undantagsregler tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 27 februari 2014, LG Display och LG Display Taiwan/kommissionen, T-128/11, EU:T:2014:88, punkt 167).

144 Bestämmelserna i punkt 26, första stycket i 2006 års tillkännagivande om samarbete har följande lydelse:

”Kommissionen kommer i de slutliga beslut som fattas i slutet av det administrativa förfarandet att avgöra hur stor nedsättning av böterna ett företag skall beviljas jämfört med de böter som annars skulle ha ålagts.

– Det första företaget som lämnar bevis med betydande mervärde beviljas en nedsättning på 30–50 %.

– Det andra företaget som lämnar bevis med betydande mervärde beviljas en nedsättning på 20–30 %.

– Övriga företag som lämnar bevis med betydande mervärde beviljas en nedsättning på högst 20 %.”

145 I punkt 24 i 2006 års tillkännagivande om samarbete föreskrivs att för att ett företag ska kunna beviljas nedsättning måste det uppfylla de kumulativa villkor som anges i punkt 12 a–c i tillkännagivandet. I punkt 12 uppställs villkor avseende samarbetsskyldighet. Där föreskrivs i huvudsak att företaget, för det första, ska ställa sig till förfogande för äkta, löpande och fullständigt samarbete under hela loppet av det administrativa förfarandet, vilket innebär att företaget ska lämna korrekt, icke vilseledande och fullständig information. För det andra måste företaget upphöra med sitt deltagande i den misstänkta kartellen, och för det tredje, får det inte ha förstört, förfalskat eller undanhållit bevis på den misstänkta kartellen. I förevarande fall har sökandena inte bestritt att Eco-Bat uppfyllde det andra villkoret.

146 I punkt 30 sista stycket i 2006 års tillkännagivande om samarbete föreskrivs att om kommissionen finner att företaget inte uppfyller villkoren i punkt 12 kommer det inte att beviljas någon förmånlig behandling enligt detta tillkännagivande. Villkoret avseende samarbete, i den mening som avses i punkt 12 i nämnda tillkännagivande, utgör således ett avgörande kriterium för att fastställa huruvida ett företag ska beviljas partiell eller total immunitet, alternativt nedsättning av bötesbeloppet, vilket parterna även har medgett. För det fall att företaget inte har iakttagit sin skyldighet att samarbeta kan det inte bli föremål för förmånlig behandling.

147 Det kan emellertid konstateras att det inte framgår av 2006 års tillkännagivande om samarbete att ett åsidosättande av skyldigheten att samarbeta påverkar turordningen för ansökningar om förmånlig behandling.

148 Det ska även framhållas att enligt fast rättspraxis följer det av själva logiken i både 2002 och 2006 års tillkännagivande om samarbete att den eftersträvade verkan är att skapa en osäkerhet inom kartellerna genom att uppmuntra till att de avslöjas för kommissionen. Osäkerheten uppstår just därför att deltagarna i kartellen är medvetna om att endast en av dem kommer att kunna beviljas immunitet mot böter genom att avslöja de andra deltagarna i överträdelsen och således utsätta dem för risken att åläggas böter. Inom ramen för detta system och enligt samma logik ska de företag som är snabbast med att samarbeta beviljas mer omfattande nedsättningar av de böter som de annars skulle åläggas än dem som beviljas företag som erbjuder samarbete i ett senare skede (se dom av den 16 september 2013, Wabco Europe m.fl./kommissionen, T-380/10, EU:T:2013:449, punkt 147 och där angiven rättspraxis, och dom av den 16 september 2013, Repsol Lubricantes y Especialidades m.fl./kommissionen, T-496/07, ej publicerad, EU:T:2013:464, punkt 334 och där angiven rättspraxis).

149 Den kronologiska ordningen i vilken kartellmedlemmarna erbjuder kommissionen samarbete och hur snabbt erbjudandet kommer utgör således grundstenarna i det system som inrättats genom 2006 års tillkännagivande om samarbete (dom av den 5 oktober 2011, Transcatab/kommissionen, T-39/06, EU:T:2011:562, punkt 380, se även dom av den 16 september 2013, Wabco Europe m.fl./kommissionen, T-380/10, EU:T:2013:449, punkt 148 och där angiven rättspraxis).

150 Härav följer att varken lydelsen av 2006 års tillkännagivande om samarbete eller dess logik ger stöd för en tolkning som innebär att för det fall att två företag har lämnat bevis med betydande mervärde ska det företag som var det andra att lämna sådana bevis ersätta det första företaget, om det visar sig att sistnämnda företag inte har samarbetat på ett sätt som är förenligt med de villkor som uppställs i punkt 12 i 2006 års tillkännagivande om samarbete.

151 En motsatt slutsats skulle kunna leda till en hypotetisk situation där två företag beviljas de nedsättningar som avses i var och en av strecksatserna i punkt 26 i 2006 års tillkännagivande om samarbete. Det skulle minska incitamentet för varje företag som deltagit i en konkurrensbegränsande samverkan att samarbeta med kommissionen så snabbt som möjligt, utan att öka incitamentet att samarbeta med den fullt ut, eftersom incitamentet att tillhandahålla ett äkta samarbete redan skyddas till fullo genom hotet om att kommissionen kan komma att tillämpa punkterna 24 och 30 i 2006 års tillkännagivande om samarbete.

152 Slutligen ska det även påpekas att Recylex, vare sig i sina inlagor eller i sitt svar på den fråga som ställts inom ramen för de åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 89 i rättegångsreglerna, har framfört några relevanta argument som skulle kunna ifrågasätta denna slutsats.

153 Det kan följaktligen konstateras att kommissionen inte agerade felaktigt då den inte beviljade Recylex en nedsättning i intervallet 30–50 procent enligt punkt 26 första strecksatsen i 2006 års tillkännagivande om samarbete. Även om Eco-Bat hade åsidosatt sin skyldighet att samarbeta fullt ut med kommissionen, förhåller det sig likväl så, att Recylex var det andra företag som lämnade bevis med betydande mervärde.

154 Härav följer att återstående argument saknar verkan och att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

[*utelämnas*]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux SA och Harz-Metall GmbH ska ersätta rättegångskostnaderna.

Collins Kancheva Barents

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 maj 2019.

Underskrifter